

לעידוד וחיזוק הלימוד והחזרה
בספה"ק סיפורי מעשיות משנים קדמוניות
שסיפר רבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב זיע"א

דעם רבינ'ס משלים

מעשה מתבואה

אמנם המלך לא הסכים עם עצה זו בשום אופן, וטען ואמר: "וכי אם בני המדינה יהיו משגעים - שגם אנחנו נהיה משגעים כמותם, ונעשה דבר שגועון כזה, לאכל תבואה המשגעת? לא ולא! אנו נאגר מהתבואה הבריאה ונאכל אותה; ואם נדמה כמשגעים בעיני בני המדינה - מה בכך? וכי בשביל כך נאכל תבואה קלוקלת ומשגעת?!"

כמו כן הוא בעבודת השם יתברך, שאם בני המדינה מתנהגים שלא כהגון ורודפים אחר כבוד וממון המדמה, ואינם חושבים על ימיהם ועל שנותיהם העוברות ופורחות להבל ולריק - וכי נעשה אנחנו כמותם? לא ולא! אלא נאגר לעצמנו 'תבואה בריאה', היא התורה והתפלה, כדי שיהיה לנו פח וגבורה לעמד כנגד הרגליהם המשגעים; ואם נדמה אנחנו כמשגעים בעיני העולם - מה בכך? יחשבו אודותינו מה שיחשבו, ובלבד שנזכר לסור מרע באמת ובתמים, בבחינת "וסר מרע משתולל" וכנ"ל:

ספר רבנו משל לענין שצריך לעבד את השם יתברך במסירות נפש אף שנדמה לבני העולם כמשגע, וכמו שאמרו רבותינו ז"ל (סנהדרין צז.) על הפסוק (ישעיה נט טו) "וסר מרע משתולל" שמי שרוצה לסור מרע נדמה כמשגע.

שפעם חלם מלך אחד שכל התבואה שצמחה במדינתו התקלקלה, ומי שיאכל ממנה - ישתגע חס ושלום; והתיעץ עם המשנה למלך מה לעשות. יעצו המשנה למלך שבלית בררה מחיבים הם לאכל מהתבואה הקלוקלת, בהטעימו כי לאגר תבואה בריאה לכל בני המדינה - אין באפשרות, ואם יאגרו רק הם לעצמם ויאכלו רק הם תבואה בריאה וטובה - הרי אז יהיו הם כמשגעים בעיני בני המדינה, כי יהיו משנים מכל בני המדינה, על כן אין שום בררה אלא לאכל מן התבואה הקלוקלת: "אולם נעשה לעצמנו שום סימן, שנדע שמשגעים

אנו!"

(כוכבי אור - שיש"ק)

ספּוּרֵי מַעֲשֵׂי־יָמֵינוּ מִשְׁנֵי קַדְמוֹנֵינוּ

מַעֲשֵׂה ג' - מַחִיגָר (6)

וְנִסְעוּ לְאָבוֹתֵינוּ עַל קְבָרֵינוּ, וְשָׂאלוּ אֹתָנוּ:
בְּאִשֶּׁר שֶׁהִנַּחְתָּ צוּאָה שְׁלֵא לְהִשְׁתַּמֵּשׁ עִם
הַסֵּפֶר, רַק שְׂיִהְיֶה לָנוּ אֱמוּנָה בְּהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ,
וְעַתָּה הֵלֵב מִפֶּתַח אֹתֵינוּ לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ.

עֲנֵה אֹתָנוּ (הַזְקֵנוּ הַנִּפְטָר הַנ"ל): אֶף־עַל־פִּי
שְׂיִישׁ לָךְ כַּח לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ בְקִדְשָׁהּ, מוֹטָב
שְׂיִהְיֶה לָךְ אֱמוּנָה בְּהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ וְאֵל תִּשְׁתַּמֵּשׁ
בּוֹ, וְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ יַעֲזֹר לָךְ. וְעָשֵׂה כֵן.

וַיְהִי הַיּוֹם וְהָיָה הַמֶּלֶךְ חוֹלֵה בְּאוֹתָהּ
מְדִינָה שְׂיִוָּשֵׁב בָּהּ הַנֶּכֶד שֶׁל הַזְקֵנוּ הַנ"ל
וְעָסַק בְּדַאקטוֹרִים וְלֹא הָיוּ יְכוּלִים
לַעֲשׂוֹת רְפוּאָה. מִחֲמַת גְּדֹל הַחֲמִימוֹת
שֶׁהָיָה שָׁם בְּאוֹתָהּ הַמְדִינָה לֹא הָיוּ מוֹעִילִים
הַרְפוּאוֹת, וְגַזַּר הַמֶּלֶךְ שְׂיִשְׂרָאֵל יִתְפַּלְלוּ
בְּעֵדוֹ. אָמַר הַמֶּלֶךְ שְׁלָנוּ: בְּאִשֶּׁר שֶׁזָּה הַנֶּכֶד
הַנ"ל יֵישׁ לוֹ כַּח לְהִשְׁתַּמֵּשׁ עִם הַסֵּפֶר
בְקִדְשָׁהּ וְאֵינוּ מִשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ, עַל פֶּן נַעֲשֶׂה
לְטוֹבָתוֹ,

וְצוּהָ עָלֵינוּ לְהִיּוֹת שָׁם עֲנֵנוּ כְּדִי שְׂיִהְיֶה
לְהַמְלִיךְ רְפוּאָה מִהַרְפוּאוֹת שְׁלַקַּח כְּבָר
וּמִהַרְפוּאוֹת שְׁיַקַּח עוֹד. וְהַנֶּכֶד הַנ"ל לֹא

אֲחֵר־כֵּן, כְּשֶׁהִגִּיעַ זְמַנוֹ שֶׁל הַזְקֵנוּ לְפִטְרָא מִן
הָעוֹלָם, קָרָא לְבָנָיו וְצוּהָ לָהֶם וְאָמַר לָהֶם:
אֲנִי מַנִּיחַ לָכֶם זֶה הַסֵּפֶר: וְהֵלֵא אֶתְּם
רוּאִים שְׂיִישׁ לִי כַח לְהִשְׁתַּמֵּשׁ עִם זֶה
הַסֵּפֶר בְקִדְשָׁהּ, וְאֶף־עַל־פִּי־כֵן אֲנִי
מִשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ. רַק יֵישׁ לִי אֱמוּנָה בְּהַשֵּׁם
יִתְבָּרֵךְ. גַּם אֶתְּם אֵל תִּשְׁתַּמֵּשׁוּ בּוֹ. אֲפֹלוּ
אִם יִמָּצֵא אֶחָד מִכֶּם שְׂיִוָּכַל לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ
בְקִדְשָׁהּ, אֶף־עַל־פִּי־כֵן אֵל יִשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ, רַק
יְהִי לוֹ אֱמוּנָה בְּהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ. וְנִפְטָר
הַחֲכָם,

וְהָלַךְ הַסֵּפֶר בִּירְשָׁהּ וּבָא לְבֵן בְּנוֹ, וְהָיָה לוֹ
כַּח לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ בְקִדְשָׁהּ, רַק שֶׁהָיָה לוֹ
אֱמוּנָה בְּהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, וְלֹא הָיָה מִשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ,
כְּאִשֶּׁר צוּהָ הַזְקֵנוּ.

וְהַמְדַבְּרִים שְׂיִישׁ בִּינֵיהֶם הָיוּ מִפֶּתִים אֶת נֶכֶד
הַזְקֵנוּ הַנ"ל: בְּאִשֶּׁר שְׂיִישׁ לָךְ בָּנוֹת גְּדוּלוֹת
וְאֵין לָךְ לְפָרְנָסָם וְלִהְשִׂיאָם, עַל פֶּן
הִשְׁתַּמֵּשׁ בָּזֶה הַסֵּפֶר. וְהוּא לֹא הָיָה יוֹדֵעַ
שֶׁהֵם מִפֶּתִים אֹתוֹ, וְסָבַר שְׁלָבוּ מִיַּעֲצוֹ
לָזֶה.

יָדַע כָּל־ל מְזָה, וּמַחֲמַת זֶה אֲנִי הָיִיתִי בְּכֹאן
עָנָן (כָּל זֶה הָיָה מְסַפֵּר הָעָנָן לְהַשְׁלִיחַ).

וְזֶה הַבֵּן הַנַּ"ל (הֵינּוּ זֶה שֶׁלֹּא הָיָה לוֹ כַּח בְּרִגְלָיו
בְּתַחֲלָה) הָיָה הוֹלֵךְ אַחֲרֵיהֶם וְשׁוֹמֵעַ.
וְהֵבִיאוּ אוֹתוֹ לַמֶּלֶךְ, וְצִוָּה הַמֶּלֶךְ שִׁיקְחוּ
הַכַּח וַיַּחֲזִירוּ לְהַמֶּלֶךְ הַנַּ"ל, וְהַחֲזִירוּ לוֹ
הַכַּח, וְאָז חָזַר הַבֵּן שֶׁל הַשִּׁדִּים הַנַּ"ל, כַּנַּ"ל,
וּבֹא מִיֶּסֶר מְאֹד בְּלֹא כַח, כִּי עָנּוּ אוֹתוֹ מְאֹד
שָׁם, וַחֲרָה לוֹ מְאֹד עַל הַמְּכַשֵּׁף שֶׁעָנָה
אוֹתוֹ כָּל־כֹּף, וְצִוָּה לְבָנָיו וּמִשְׁפַּחְתּוֹ שִׁיְהִיו
אוֹרְבִים תָּמִיד עַל הַמְּכַשֵּׁף הַנַּ"ל,

וַיֵּשׁ בֵּינֵיהֶם מְדַבְּרִים, וְהָלְכוּ וְהִגִּידוּ
לְהַמְּכַשֵּׁף שִׁישְׁמֹר עֲצָמוֹ, כִּי הֵם אוֹרְבִים
עָלָיו, וְעָשָׂה הַמְּכַשֵּׁף תַּחֲבוּלוֹת, וְקָרָא עוֹד
מְכַשְׁפִּים שִׁיּוֹדְעִים מִשְׁפָּחוֹת כְּדִי לְשַׁמֵּר
מֵהֶם, וַחֲרָה מְאֹד לְהַבֵּן הַנַּ"ל וּלְמִשְׁפַּחְתּוֹ
עַל הַמְּדַבְּרִים עַל שֶׁגָּלוּ סוּדוֹ לְהַמְּכַשֵּׁף.

פַּעַם אַחַת נִזְדַּמְּן שֶׁהָלְכוּ יַחַד מִמִּשְׁפַּחָה שֶׁל
הַבֵּן הַנַּ"ל וּמֵהַמְּדַבְּרִים עַל הַמְּשַׁמֵּר אֲצֵל
הַמֶּלֶךְ, וְהָלְכוּ בְּנֵי הַמִּשְׁפָּחָה הַנַּ"ל וְעָשׂוּ
עֲלִילָה עַל הַמְּדַבְּרִים, וְהָרַג הַמֶּלֶךְ אֶת
הַמְּדַבְּרִים, וַחֲרָה לְהַמְּדַבְּרִים הַנְּשֹׂאֲרִים,
וְהָלְכוּ וְעָשׂוּ מְרִידָה בֵּין כָּל הַמְּלָכִים, וְהָיָה
בֵּין הַשִּׁדִּים רָעַב וַחֲלָשׁוֹת וַחֲרָב וְדָבָר,

וְנַעֲשֶׂה מְלַחְמוֹת בֵּין כָּל הַמְּלָכִים, וְעַל־יַד־
זֶה נַעֲשֶׂה רְעִידַת הָאָרֶץ וְנַפְלָה הָאָרֶץ כְּלָה,
וְנִשְׁקָה הָאֵילָן כְּלוֹ, וְלֹא נִשְׂאָר מֵהֶם כְּלָל,
וְנַעֲשׂוּ כְּלֹא הָיוּ. אָמֵן.

סוּד מַעֲשֶׂה זֶה מְרַמֵּז בְּקַפִּיטָל א' שְׁבַת־הַלֵּים: אֲשֶׁר־
הָאִישׁ וְכוּ', דָּרָךְ רְשָׁעִים דָּרָךְ צַדִּיקִים וְכוּ'. הֵינּוּ בַחֲנִינַת
הַדְּרָכִים הַנַּ"ל שֵׁישׁ בָּהֶם הָאָבֶק שֶׁמְפַזְרִים וְכוּ'. וְהָיָה
כְּעֶץ שֶׁתּוֹל עַל פְּלָגֵי מַיִם אֲשֶׁר פָּרִיו יִתֵּן בְּעֵתוֹ וְעֵלְהוּ
וְכוּ'. וְכֹל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה יִצְלִיחַ. הֵינּוּ הָאֵילָן הַנַּ"ל. שֶׁכָּל
פָּרִיו וְעֵלְיוֹ הַכֹּל כְּאֲשֶׁר לְכֹל מְסַגֵּל מְאֹד כַּנַּ"ל.
דוּק וְתִשְׁכַּח עוֹד אֵיזָה רְמָזִים: אֲשֶׁר־י הָאִישׁ אֲשֶׁר לֹא
הִלָּךְ כִּי בְּתַחֲלָה לֹא הָיָה יָכוֹל לִילָךְ: לֹא עָמַד כִּי אַחֲר־
כֵּן לֹא הָיָה יָכוֹל לַעֲמֹד גַּם־כֵּן: וּבְמוֹשֵׁב לְצִיִּים. הֵינּוּ
מוֹשֵׁב לְצִיִּים הַנַּ"ל שֶׁעוֹשִׂין לִיצְנוּת וְכוּ' כַּנַּ"ל: כְּמוֹץ
אֲשֶׁר תִּדְפְּנוּ רוּחַ הַיָּם הַרוּחַ שֶׁנוֹשֵׂא הַפּוֹל הַנַּ"ל: וְכֹל זֶה
הוּא רַק רְמָזִים בְּעֵלְמָא. שֶׁהָאִיר עֵינֵינוּ קִצָּת. לְמַעַן נִבִּין
וְנִשְׁכִּיל קִצָּת עַד הֵיכֵן הַדְּבָרִים מְגִיעִים. אָבֶל הַדְּבָרִים
סְתוּמִים עֲדִין בְּתַכְלִית הַהֶעֱלָם: כִּי כָּל אֱלוֹ הַמַּעֲשִׂוֹת
שֶׁסִּפֵּר גָּבְהוּ מְאֹד מְאֹד מִדַּעַת אֲנוּשֵׁי וְנַעֲלָמִים מַעֲיֵן כָּל
חַי וְכוּ'.

שאלות לחידודא

כמון 38אך:

מעשה ג' מהיגר (6)

- מחמת גודל החמימות שהיה שם
- מחמת גודל הקרירות שהיה שם
- ד. איך נעשה רעידת הארץ שם?
 - ע"י שנעשה מלחמות בין כל המלכים
 - ע"י המכשפים שעשו שם כישוף
 - מכיוון שהיסודות לא היו חזקים שם
- ה. מה נשאר בסוף מכל השדים?
 - לא נשאר מהם כלל
 - נעשו כלא היו
 - שתי התשובות נכונות
- ו. באיזה קפיטל מרומז סוד מעשה זו?
 - קפיטל פ"ד אשרי יושבי ביתך
 - קפיטל קי"ט אשרי תמימי דרך
 - קפיטל א' אשרי האיש

- א. מה עשה הנכד של החכם כשפתו אותו להשתמש בספר של השדים?
 - לא שם לבו להם
 - הוא שילח את כל המדברים
 - נסע לקבר של זקנו ושאל אותו מה לעשות
- ב. האם הנכד של אותו זקן השתמש בסוף עם הספר של השדים?
 - השתמש בו
 - לא השתמש בו
 - השתמש בו לאחר זמן
- ג. למה לא היו מועילים הרפואות למלך שהיה גר במדינה שישב שם הנכד של אותו הזקן?
 - מחמת שלא היו שם רופאים מומחים

בעומק המעשה

היכן רואים במעשה זו שאפילו הגויים מכירים בגודל כח התפילה של ישראל? ובאיזה עוד מעשה רואים את זה גם?

תשובות על מעשה מחיגר (5)

איזה ענין שמוזכר במעשה זה, אמר רבינו שאצל העולם הוא דבר קטן ואצלי הוא דבר גדול? **אמונה**, (שיחות הר"ן ל"ג).

דעם רבינ'ם
אעסיות

למען דעת אשר בכל תיבה ותיבה מאלו המעשיות טמונים סודות התורה טמירים ונעלמים, כנשמע מפיו הקדוש בעצמו, ואפילו איש פשוט אשר יקרא אותם יכול להוציא לעצמו מוסר והתעוררות להשם יתברך

להיכנס להגרלה: דעם רבינ'ם ליכט 02-5-3333-72 * לקבלת הגליון באימייל - m025345040@gmail.com